

μέχρις οὐ αὐτὴ ἡ Παλλάς ἐγκατέλιπε τὸ σεμνόν τῆς ἔδος διὰ παντός, φυγαδευθεῖσα ὑπὸ νέων θεῶν.

Τὸν κατάλογον τῶν μεγάλων τοῦ Δαίρπφελδ ἐργασιῶν δὲν ἐξήντηλσα. Ἐν Ἑλλάδι διελεύκανεν ἔτι ζητήματα εἰς τὸν ναὸν τῆς Σουινιάδος καὶ τὸν ἐν Κορίνθῳ ἀναφερόμενα· ἔξω τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ἐξέτεινε τὸν κύκλον τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ εἰς ἀρχαίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλεις. Ἐν Ἐρετρίχῃ, ἐν Ὀρωπῷ, ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Καθεϊρων παρὰ τὰς Θήβας, ἐν Τανάγρα, ἐν Τεγέᾳ εἰργάσθη, εἰς αὐτὸν δὲ ἀνήκει καὶ ὁ τελευταῖος λόγος περὶ τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἀνασκαφέντος θεάτρου. Πέρυσιν ἔτι μετὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Πέρορζ διελεύκανε τὸ ζήτημα τοῦ Ὀλυμπίου καὶ ἀπέδειξεν ὅτι, ἐνῶ οἱ δεκάστυλοι ναοὶ ἄνωθεν ἐδέχοντο ἐκ τῆς ἀνοικτῆς ὀροφῆς τὸ φῶς, διότι οὗτοι ἦσαν ὑπαιθρα ἱερὰ μᾶλλον παρὰ ναοί, ὁ ὀκτάστυλος τοῦ Ὀλυμπίου πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ τούλάχιστον ἦτο ὡσαύτως ὑπαιθρος, τούτέστιν ἄνωθεν τὸ φῶς ἐκ τῆς ἀνοικτῆς ὀροφῆς ἐδέχετο. Ἀλλὰ καὶ οὗτος πιθανῶς, ἀφοῦ προσέλαβε τὸ μέγα χρυσελεφάντινον τοῦ Διὸς ἄγαλμα, μετεβλήθη κατὰ τὸ σχεδῖον, παύσας ὦν ὑπαιθρος. Ὁ Παρθενῶν ὁμοῦ καὶ πάντες οἱ τοιοῦτοι ναοὶ, ἑλληνικοὶ καὶ ῥωμαϊκοί, εἶχον κλειστὴν τὴν ὀροφήν, τὸ φῶς δὲ ἐδέχοντο μόνον ἐκ τῆς πρὸς ἀνατολὰς εἰσόδου αὐτῶν. Ἡ πρόσφατος ἐργασία τοῦ Δαίρπφελδ εἶνε ἢ περὶ τὴν Ἐννεάκρουνον ἀνασκαφὴν, τὸ περὶ τῆς ζήτημα θεωρητικῶς εἶνε λελυμένον πρὸ πολλοῦ ὑπ' αὐτοῦ. Καλλιρρόη τις πηγὴ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὅπου σώζεται καὶ νῦν αὕτη ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισσοῦ. Φυσικῆς πηγῆς, Καλλιρρόη ὡσαύτως τὸ ὄνομα, εἰς ἣν συνήγετο τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν ἐν τῷ βράχῳ τῆς Πνυκὸς ὑπονόμων ὑπῆρχε πρὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐντὸς τῆς πόλεως ἕγγυς τῆς ἀγορᾶς μετὰ τῆς Πνυκὸς καὶ τῆς δυτικῆς πρὸς τὴν ὁδὸν πιπτούσης κλιτύος τοῦ Ἀρείου πάγου. Ἐκεῖσε διωχέτευσαν οἱ φιλοπόλιδες τύραννοι τῶν Ἀθηνῶν ὕδωρ ἄφθονον μακρόθεν διὰ τοῦ σωζομένου ἔτι ὑδραγωγείου καὶ ἐκόσμησαν τὴν περίφημον Ἐννεάκρουνον εἰς τὸν τόπον τῆς πτωχῆς ἐνταῦθα Καλλιρρόης. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐβεβαίωσαν κατὰ μέγα μέρος τὰς εἰκασίας τοῦ ἀρχαιολόγου καὶ πλήρης ἐπιτυχία προσγελάει καὶ ἐνταῦθα βεβαίως τὸν εὐτυχῆ ἐρευνητὴν. Τὸν Σεπτέμβριον θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐντολῇ τῆς Κυρίας Σοφίας Σηλίμαν τὰς ἐν Τρωάδι ἀνασκαφὰς, κατὰ Νοέμβριον δὲ ἐπανερχόμενος ἐκεῖθεν θὰ σκάψῃ αὐθις παρὰ τὴν Ἐννεάκρουνον καὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἀναμφιβόλως γεννῶνται τοιοῦτοι· ἀλλ' ἕκτακτα ἀποτελέσματα ἐπιτυχάνουσι καὶ ἄλλοι, ὅσοι δεξιᾶν τὴν φύσιν ἔχοντες, φιλόπονοι ἄκρως εἶνε ἄμα καὶ εὐσυνείδητοι. Τὰ

προσόντα δὲ ταῦτα διακρίνουσι· μικροὺς καὶ μεγάλους ἐκ τῶν ξένων ἐπιστημόνων, οὔτινες μετὰ τῶν ἡμῶν ἔρχονται· νὰ κάμωσι τὴν τύχην των — ὄχι τὴν ὑλικὴν, ἀλλὰ τὴν ἐπιστημονικὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ὁ βαρῶνος Χοενφῆλς ἐκφράζει τὴν γνῶμην του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ροδόλφος δὲν ἐκοιμήθη. Διήλθεν ὥρας πολλὰς περιπατῶν ἄνω κάτω εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὑπὸ τὸ κράτος νευρικῆς ταραχῆς, τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρεν ὁ ἴδιος εἰς τί ν' ἀποδώσῃ. Ἡσθάνετο ἐνδόμυχον ἀγανάκτησιν κατὰ τοῦ κόσμου, κατὰ τῆς ζωῆς, κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἠσθάνετο προπάντων ἀόριστον ἀλλὰ σφοδρὰν ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἀγγυροπούλου καὶ λύπην ἄμετρον διὰ τὴν Φωτεινὴν. Ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ἐξεχειλίξεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά της, τῷ ἐφαίνετο διὰ μέσου νέφους ζοφεροῦ ὡς ἄγγελος πεπτωκὸς καὶ μολυνθεῖς. Ἐκάθητο περίλυπος, βλέπων διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τὸ κατάρφωτον ἄνω στερέωμα καὶ ἠπόρει καθ' ἑαυτὸν πῶς τοῦτο συνέβη, διατί, καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ τις εἰς τὴν εὐώδη ὁδὸν τῆς γυναικειᾶς σεμνότητος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τόσον παραδόξως παρεστράτισεν.

Ἀλλὰ διατί τόσον νὰ λυπῆται περιπαθῶς διὰ τὴν Φωτεινὴν; Τί πρὸς αὐτὸν ἐὰν ἐπροκάλει ἐκείνη τὴν κακολογίαν καὶ ἠρέσκετο εἰς σχέσεις καὶ τρόπους ἀπρεπεῖς; Τί ἐὰν ἐπεδεικνυε δημοσίᾳ ἐξείς ἀναρμόστους καὶ ἐγίνετο ὀχληρὰ ἢ ἐπαχθὴς εἰς ὅσους τὴν ἐπλησίαζον; Ἡ κοινωνικὴ του θέσις τὸν ἀπήλλαττε πάσης εὐθύνης ἢ σκέψεως περὶ Φωτεινῆς, ἢ δὲ ἀνατροφὴ του ἀποκαθίστα ἀδύνατον πᾶσαν οἰανδήποτε σχέσιν πρὸς αὐτήν. Ταῦτα πάντα τὰ ἐγνώριζε, καὶ ὁμοῦ ἐκυριεύετο ὑπὸ θλίψεως καὶ ἀδημονίας. Ἐτήκετο βλέπων ταπεινούμενον τὸ ἰδεῶδες ὕψος, ὅπου ἡ ψυχὴ του ἀνεβίβαζε τὴν καλλιτέχνιδα τὴν ἔχουσαν ἐκ φύσεως τὴν σφραγίδα τῆς εὐγενείας, — δὲν ἠδύνατο νὰ παρίσταται μάρτυς ἀπαθῆς τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ εἰδώλου του. Διότι ἡ Φωτεινὴ ἦτο τὸ εἶδωλόν του προτοῦ ἔτι τὴν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Πολλαχόθεν εἶχεν ἀκούσει τὴν φήμην της, καὶ οὐδεὶς ποτε ἐνώπιόν του ἀνέφερε τι ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρος ἢ τῆς ὑπολήψεώς της. Εἶχεν ἀκούσει τὸν Liszt ὁμιλοῦντα μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς ἀξίας της. Εἶχον ὅλοι συνωμόσει διὰ νὰ μὴ μᾶθη τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ ἐξακο-

λουθῆ πλανώμενος ἐντὸς χάους ἀπατηλῶν φαντασμάτων καὶ ν' ἀνεγείρη οἰκοδόμημα ἐλπίδων ἀορίστων, μέχρις οὐ ἢ ὅλη του εὐδαιμονία κατήνησε νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἀγνώστου ταύτης γυναικός. Φωτεινὴ Νατσελγούβερ! Συγκρίσεις ἢ μήτηρ του διηγείτο πῶς τὴν εἶδε κατὰ πρῶτον, πρὸ ἐτῶν, εἰς Βιέννην, κοράσιον μικρὸν μὲ δασεῖαν κεφαλὴν ἐφήθου, καὶ μὲ περιέργους ὀφθαλμούς ἔχοντας χρῶμα τοπαζίου. Ἡ περιγραφὴ αὕτη καὶ ἡ φήμη τῶν ἐμπνευσμένων δακτύλων τῆς δὲν ἤρκουν ὅπως ἐξάψωσι τοὺς νεφελώδεις πόθους νεανικῆς φαντασίας; Ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ αὐτῆς, ἐλησμόνηι ὅτι τὰ ἔτη παρήρχοντο καὶ ὅτι ἡ μικρὰ κόρη ἐμεγάλωσεν. Τὴν ἐφαντάζετο, καθὼς τὴν Τέγγην, ὡς θεότητα αἰωνίως νέαν. Καὶ ὅτε ἀνεγίνωσκε διηγήσεις ἱπποτικῆς λατρείας καὶ ἀφοσιώσεως, ἐκυριεύετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ παραιτήσῃ τὴν ἐστίαν του καὶ νὰ περιπλανηθῆ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Φωτεινῆς. Δὲν ἐσκέπτετο περὶ ὄρων ἢ ἀμοιβῆς, ἢ περὶ ἔρωτος ἐκ τῶν συνήθων καὶ περὶ συνοικεσίου. Νὰ εἶναι ὁ πιστὸς λάτρης τῆς, ν' ἀφοσιώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν του, νὰ τὴν τιμᾷ ὑπεράνω πάσης ἄλλης γυναικός, νὰ ὑποτάσσεται εἰς πᾶσαν θέλησιν καὶ προσταγὴν τῆς, καὶ ν' ἀκούη ἐνίοτε τὴν μουσικὴν τῆς, — τοῦτο ἦτο τοῦ Ροδόλφου τὸ ἄθωον ὄνειρον. Ἄλλ' ἄς μὴ λησμονώμεν ὅτι ἀνετράφη ὑπὸ ὑψηλόφρονος μητρός, πλήρους ἀγαθότητος καὶ χάριτος, ὑπὸ γυναικός, ἣτις ἔφερε τὴν χρείαν τῆς ὡς βασιλίσσα θεωροῦσα ἀπότισιν χρέους εὐαρέστου τὸ σέβας ὄσων ἀνδρῶν τὴν ἐπλησίαζον. Αἱ ἰδανικαὶ θεωρίαι τῆς συνετέλουν πρὸς ἔξαψιν τῆς φύσει ῥωμαντικῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ υἱοῦ τῆς, ἢ δὲ ἀπομόνωσίν του τὸν ἀποκαθίστα εὐκόλως ἔρμαιον τῶν τρικυμιδῶν παιγνίων τῆς φαντασίας. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ μὴ τὸν ζαλίσῃ ἡ πρώτη ἀποκάλυψις τῆς πραγματικότητος, καὶ νὰ μὴ τὸν πτοήσῃ;

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ στηρίζας ἐπὶ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν ἐδρσίετο ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ νυκτερινοῦ ἀέρος. Αἱ συγκεχυμένα ἰδέαι του δὲν ἀπέληγον εἰς συμπέρασμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ διαγράψῃ σχέδιόν τι ἐνεργείας. Ἐφοβεῖτο νὰ ἐπανιδῆ τὴν Φωτεινὴν, συναισθανόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ὥραιότερων ἐλπίδων του. Καὶ ἐν τούτοις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτός, ἐφαντάζετο ὅτι ἀκούει ἐτι ἀντηχοῦσαν τὴν γλυκεῖαν μουσικὴν τῆς βαρκαρόλας, καὶ τὴν συνεχῶς ἐπαναλαμβάνομένην περιπαθῆ ἐπωδὴν τῆς, καὶ τὸν μελωδικὸν ῥυθμὸν τῶν κωπῶν διακόποντα τὸν ἥσυχον φλοίσβον τοῦ κύματος. Οἱ ἀναπολούμενοι ἤχοι ἐπέφερον ῥίγος ἠδονικὸν εἰς τὰς παρειάς του. Ἀποσβεθεὶς ἐκ τοῦ παραθύρου ἐπῆρε τὸ βιβλίον του καὶ ἐπειράθη νὰ εὔρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἔναυλον εἰς τὴν ἀκοήν του μέλος. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ τὸ

παίξῃ τις καθὼς ἐπαίξεν ἐκεῖνη; . . . Αἱ ἠχοῦσαι χορδαὶ ἐντὸς τῆς σιωπῆς τῆς νυκτός ἔφερον εἰς τὸν νοῦν του τὴν σκέψιν, ὅτι οἱ ἄλλοι σύνοικοί του κοιμῶνται, καὶ ἀφῆκε τὸ ὄργανόν του.

— Ἄχ, ἐστέναξεν, ἄς εἶναι ὅ,τι θέλει ἡ Φωτεινὴ, τί ὅμως ἀξίζει ὡς μουσικός! Καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἐξηγόραζε πᾶν τῆς ἐλάττωμα ἢ καλλιτεχνικὴ τῆς ἀξία. Ἡρώτα ἑαυτὸν ἐνδομύχως ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαφανισθῆ τὸ ἰδανικὸν πρὸς αὐτὴν αἶσθημά του. Ἡ περὶ τούτου ἀμφιβολία τὸν ἐτάραττε, τ' ν' ἀνησυχεῖ. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν μὲ τοιαύτην ψυχικὴν ἀνησυχίαν νὰ εὔρῃ τις τὴν λύσιν ἀποριῶν, ὅποια ἡ ταράττουσα αὐτόν; Ἐπροσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Ὁ ὕπνος θα κατηνύαζε τὴν ἐναγώνιον συγκίνησίν του καὶ ἔπειτα θὰ ἔβλεπε μὲ καθαρωτέρους ὀφθαλμούς τί πρέπει νὰ κάμῃ καὶ τί νὰ μὴ κάμῃ. Ἄλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο. Διῆλθε τὴν νύκτα ὅλην ἄγρυπνος καὶ ἠγέρθη τὸ πρῶτ' μὲ τὰ νεῦρα ταραγμένα καὶ τὴν ὄψιν ὠχρᾶν. Ὅτε κατέβη ἐκ τοῦ κοιτῶνός του, ὁ θεὸς του διακόψας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος καὶ ἀνακατόνων τὴν σοκολάταν του, τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Καλέ, τί ἔπαθες, Ροδόλφε! Δὲν ἐντρέπειςαι! Καὶ νέα κόρη μετὰ τὸν πρῶτον χορόν τῆς δὲν θὰ εἶχε αὐτὴν τὴν ὄψιν.

— Τί νὰ κάμω; Δὲν ἐκαλοπέρασα τὴν νύκτα καὶ εἶμαι ἀμάθητος, εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἔχων ἄλλοῦ τὸν νοῦν του.

— Δὲν ἐκαλοπέρασες τὴν νύκτα! Νέος τῆς ἡλικίας σου! Πῶς γίνεται; Ἡ ἀλήθεια εἶναι, φίλε μου, ὅτι σὲ ἐπρόκοψεν ἡ μητέρα σου. Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς νέους, ὅταν τοὺς ἀνατρέφουν ὡσὰν χαϊδευμένα κοράσια. Ἦτο λάθος τῆς νὰ σὲ κρατῆ κλεισμένον εἰς τὸν στοιχειωμένον σὰς πύργον κάτω ἐκεῖ, μακρὰν ἀπὸ τὸν ζωντανὸν κόσμον.

— Εἶθε νὰ ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, — κ' ἐγὼ πλησίον τῆς, εἶπεν ὁ Ροδόλφος μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἐνῶ νέφος ὑγρὸν ἐσκίαζε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς του.

— Βέβαια, βέβαια, ἐπεφώνησεν ὁ βαρμῶνος μὲ τόνον φωνῆς μαρτυροῦντα ὅτι δὲν ἐνοστιμεύετο ἐπιδείξεις συγκινήσεως. — Τὸ αἶσθημα τιμᾷ καὶ σὲ καὶ ἐκεῖνην, ἀλλὰ νέος τῆς ἡλικίας σου πρέπει νὰ σκέπτεται διαφορετικᾶ. Ἡ πολλὴ εὐαισθησία καὶ ἡ συστολὴ ἔχουν τὰ κακὰ των, μᾶς κάμνουν βορὰν εὐκόλον τοῦ πρώτου τυχοδιώκτου, ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ — προπάντων θηλυκοῦ. Δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ κατάλληλα ἐφόδια διὰ τὴν ζωὴν. Ἐπρεπε πρὸ καιροῦ, Ροδόλφε, νὰ ἔχῃς λάβει τὴν τριβὴν τοῦ κόσμου. Ἦθη καὶ ἔθιμα. «Καὶ νόον ἔγω». Ἐσπούδασες τὸν Ὀμηρον!

— Αὐτὰ ἴσα ἴσα τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα εἶναι δι' ἐμὲ ἡ δυσκολία. Τὰ εὐρίσκω παράδοξα, καὶ τὸ ὀλίγον ὅσον εἶδα ἐξ αὐτῶν, μοῦ φέρει ἀηδίαν καὶ λύπην.

— Ἀνοήσις! Τὸν κόσμον πρέπει νὰ τὸν ἀν-

τικρύσης ἀνδρικῶς καὶ ὄχι νὰ χάνεσαι εἰς ὄνειρα ὡσάν νὰ ἦσο ῥωμαντικὴ νεανίς. Σοῦ χρειάζονται νεῦρα καὶ θέλησις, Ροδόλφε. Ἄκουσε τί σοῦ λέγω. Οὔτε οἱ ἄνδρες εἶναι ὅσοι, οὔτε αἱ γυναῖκες ἄγγελοι. Αὐτὸ ἤμπορεῖ νὰ γίνεταί εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ὅπου, τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἔχω τὴν παρὰ μικρὰν βίαν νὰ μεταβῶ. Ἐκεῖ αἱ κυρίαι κάμνουν πτερὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἀγιάζουν. Ἄλλ' ἐνόσω εὐρίσκεσαι ἐδῶ κάτω, παραδέξου τὸν ἀφορισμὸν

— Ἄ! ἡ ἀπαίτησις δὲν εἶναι μικρά. Ὡσάν νὰ ζητῆς κάτι περισσότερον ἀπὸ ἀγιότητα, διότι πολλοὶ ἄγιοι δὲν τὰ εἶχαν αὐτὰ τὰ προτερήματα, εἶπεν ὁ βαρῶνος σοβαρῶς.

— Ἐλπίζω, θεεῖ, ὅτι δὲν θὰ σᾶς κακοφανῇ ἂν ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐπανάλαβεν ὁ Ροδόλφος μετὰ μικρὰν σιωπὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κατεγίνετο νευρικῶς εἰς τὴν ζύμωσιν ψυχάλων.

ΤΥΡΟΛΙΣ
Εἰκὼν Δεφρέγγερ

τοῦ σοφοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκε τὰ πάντα ἐπὶ τὸ καλλίτερον διατεταγμένα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸν καλλίτερον ὄλων τῶν κόσμων.

— Παίρνετε ἐλαφρὰ τὰ πράγματα, θεεῖ μου. Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ.

— Τὸ ξεῦρω, ὑπέλαβεν ὁ βαρῶνος ἀνάπτων τὸ σιγάρον του. Ποῦ ἤκουσθη νέος νὰ παίρνῃ ἐλαφρὰ τίποτε . . . ἐκτὸς τῶν χρεῶν του.

— Δὲν ἀπαιτῶ νὰ εἶναι ἄγιοι οἱ ἄνδρες καὶ ἄγγελοι αἱ γυναῖκες . . .

— Μεγάλη σου καλοσύνη καὶ τοῦτο!

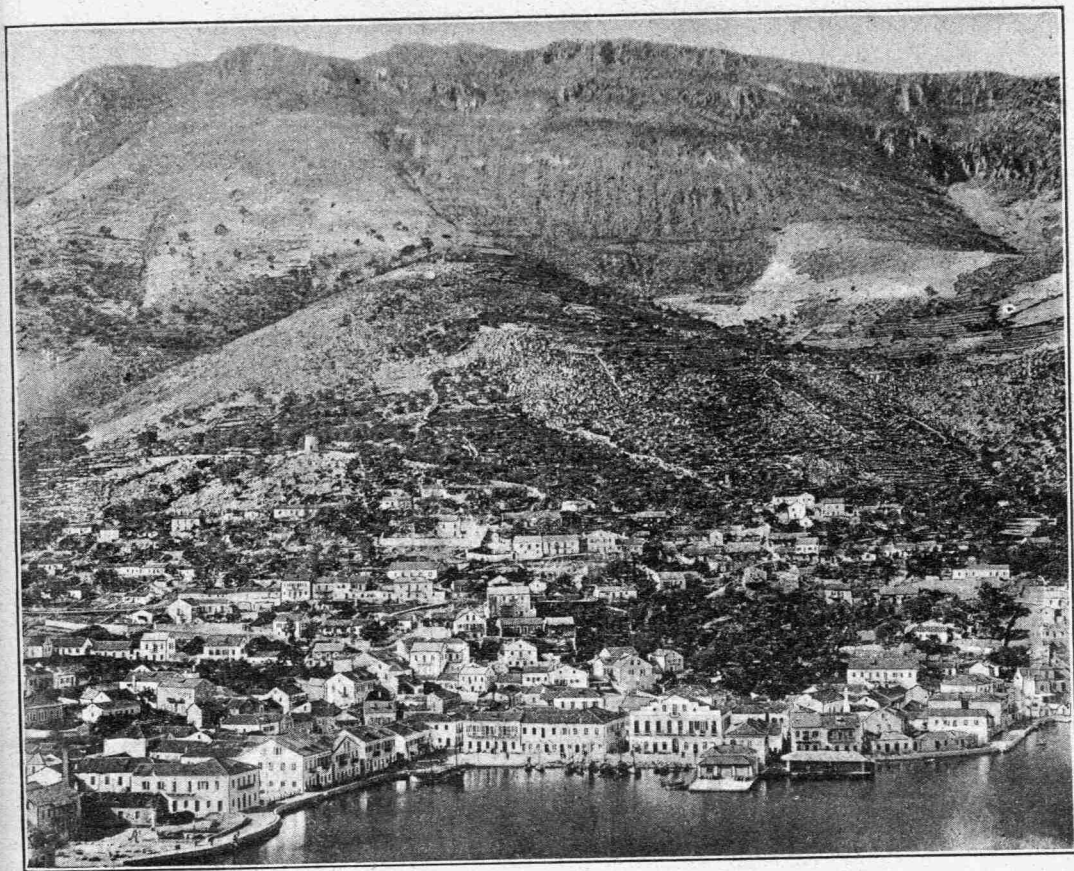
— Ἄλλ᾽, ἐπανάλαβεν ὁ Ροδόλφος χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διακοπήν, ἀλλὰ θέλω αἰσθήματα εὐγενῆ, τρόπους κοσμίους καὶ ἐκφράσεις ἀβραξ.

— Θὰ με κακοφανῇ καὶ πολὺ, Ροδόλφε, ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος. Ἡ θεία σου κ' ἐγὼ ἠλπίζαμεν ὅτι ἡ ἐδῶ διαμονὴ θὰ σοῦ ἦτο εὐχάριστος καὶ ὅτι θὰ τὴν παρέτεινες πολὺ. Τί τρέχει; Τί σε δυσχερεστεῖ; Ἄν ἤμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε νὰ σ' εὐχαριστήσῃ, εἶπέ το καὶ θὰ γείνη.

— Τίποτε, τίποτε, σὰς βεβαίω. Καὶ σεῖς καὶ ἡ θεία μου εἰσθε τόσο καλοὶ δι' ἐμέ καὶ σὰς εὐγνωμονῶ ἐξ ὅλης καρδίας. Ἄλλ᾽ δὲν εἶμαι εὐτυχής, θεεῖ μου. Μὴ με μέμψεσθε ἂν φαίνωμαι ἰδιότροπος.

— Φαίνεσαι; Μήπως καὶ εἶσαι;

— Δὲν τὸ θέλω, ἂν με κυριεύῃ ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ λύπη. Νομίζω ὅτι θὰ εἶμαι ἡσυχώτερος

Η ΙΘΑΚΗ

εις Ροδόλφον-Κίργεν. Ἴδου διατί ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω, εἶπε βραδέως ὁ Ῥοδόλφος, κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ μαζεύων διὰ τῆς μαχαίρας εἰς σωρὸν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ψίγαλα.

Ὁ θεὸς του τὸν παρετήρει μὲ προσοχὴν καὶ εἶδε τὰ χεῖλη του τρέμοντα ὑπὸ τὸν ἀδιόρατον ξανθὸν μύστακά του.

— Ἐλα, Ροδόλφε, εἶπε μειδιῶν. Ἐξήγησέ μου τὸ μυστήριον. Ὀνόμασέ μου τὴν γυναῖκα. Διότι τὸ πρᾶγμα μου φαίνεται ὡσάν νὰ εἶναι τὸ πρῶτον κέντημα ἔρωτος, εἰς δὲ τὴν ἡλικίαν σου τίποτε δὲν πονεῖ περισσότερον.

Ὁ Ροδόλφος ἠσθάνθη δυσανασχετῶν τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα ἀκοντιζόμενον ἐπὶ τῆς κρυφίας πληγῆς του. Τὸ νὰ θλιβεταί τις χάριν γυναικός, προὔποθέτει αἰσθημα ἐκ τῶν κοινοτέρων, καὶ δὲν ἀνείχετο νὰ δοθῇ τοιαύτη ἐξήγησις εἰς τὸ ἰδικόν του ἰδανικὸν αἰσθημα. Ἄλλὰ τὰ ὑψηλὰ αἰσθημακα καὶ τὰ βάσανα ψυχῆς ἀγνῆς, πῶς ἠδύνατο νὰ τὰ ἐνόησῃ καὶ τὰ ἐκτιμήσῃ παχὺς, φιλάρεσκος πρέσβυς, μαθημένος νὰ καπιζῆ τὰ ἐκλεκτότερα σιγάρα, ἐξηπλωμένος ἐπὶ μαλθακῶν ἀνακλίντρων, φροντίζων περὶ τῆς ἀμέμπτου ἐνδυμασίας του, ἢ περὶ γαστρονομικῶν

συνδυασμῶν, καὶ σπουδάζων ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν τὴν γυναικείαν ψυχολογίαν :

— Δὲν προέρχεται ἀπὸ τίποτε τοιούτου εἰδους ἡ ἠθικὴ μου στενοχωρία, ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν εἶμαι πλασμένος διὰ τὴν κοινωνίαν. Δὲν μοῦ ἀρέσει. Πολλά, τὰ ὅποια μόνος παρατηροῦν ἄλλοι φρονιμώτεροι καὶ καλλίτεροί μου, ἐμὲ μὲ πειράζουν καιρίως.

— Βλέπεις νὰ διαλύωνται αἱ θελατικαὶ πλάναι, μὲ τὰς ὁποίας ἐτράφης εἰς τὸ Ροδόλφον-Κίργεν, ὑπέλαθεν ὁ βαρῶνος παρατηρῶν τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου του ὡς ἂν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ δι' αὐτοῦ τὴν πληξίν του μὲ τὰς ἀνοησίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ὅλοι περνοῦν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσιν, μολονότι κολακεύεσαι, δὲν ἀμφιβάλλω, μὲ τὴν εὐάρεστον ἰδέαν ὅτι ἡ ἰδικὴ σου περίπτωσις εἶναι ἐξαιρετικὴ. Ἐὰν ἦτο, φίλε μου, νὰ πηγαινῆ ὁ κόσμος κατὰ τὰ ἰδανικὰ ὄνειρα τῆς νεότητος, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζῆσῃ εἰς αὐτὸν κανεὶς ἄνθρωπος ἔχων τὰ σωστά του. Ἄκουσέ με, Ροδόλφε, καὶ δοκίμασε ὀλίγον ἀκόμη τὴν πτωχὴν κοινωνίαν προτοῦ τὴν καταδικάσῃς εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Πρόκειται νὰ δοθοῦν πολλοὶ χοροὶ τώρα. Μείνε καὶ ἰδὲ ἂν δὲν εἶναι

τρόπος να συμβιβασθῆ ἡ μελαγχολία σου με κανένα ἢ δύο vales. Αἱ Ἀθηναῖαι εἶναι νόστιμοι, σὲ βεβαίῳ.

— Θὰ μείνω, θεῖέ μου, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖτε, εἶπεν ὁ Ροδόλφος σοβαρῶς, ἀλλὰ τὸ γνωρίζω ὅτι θὰ ὑποφέρω ἀκόμη περισσότερο. Λυποῦμαι ὅτι σὰς φαίνομαι τόσο δύσκολος καὶ παράξενος, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὰ ἔργα τῆς φύσεως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶχε τι τὸ ὑπερφάνον, ἐνῶ ἐξέφραζεν οὕτω τὴν ὑπόταγὴν του εἰς τὰς θελήσεις τοῦ θεοῦ του. Ὁ βαρῶνος παρετήρησε καὶ πάλιν τὴν ὠχρότητα τῶν παρειῶν του καὶ τὴν μελαγχολίαν τοῦ βλέμματός του καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Εὐμορφος νέος, καὶ σοῦ ἔχει τὸ ἀριστοκρατικὸν ὕφος τῆς ἐρασιμίας μητρὸς του. Ἀρκεῖ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν ἀνόητον μελαγχολικὴν ἐκφρασιν καὶ δὲν θὰ εὕρῃ δυσκόλους τὰς κατακτήσεις ! Ἀλλὰ πόσον βαρετὴ εἶναι ἡ συναναστροφή τῶν νέων !

Τὸ σιγάρον του εἶχε τελειώσει. Ἠγέρθη καὶ ἐγγίζων τὸν ὦμον τοῦ Ροδόλφου μετὰ τὴν λευκὴν παχειάν χειρὰ του :

— Δὲν σοῦ πταίει ἡ φύσις, εἶπε πταίει ἡ ἀνατροφή σου. Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα, ἀλλὰ δὲν ἦτο πρακτικὸς ἄνθρωπος. Σὲ μετεχειρίσθη ὡς κόρην, ἐνῶ ἡ θεία σου κ' ἐγὼ θὰ προσπαθῆσωμεν τώρα νὰ σὲ κάμωμεν ἄνδρα. Λησμόνησε τὸ Ρογόλδεν-Κίρχεν, ἡ συλλογίζου το καθὼς τὸν παράδεισον· ὡς μέλλουσαν ἀμοιβὴν τῆς ἀρετῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν σὲ ἀφίνομεν νὰ ἐπιστρέψῃς ἐκεῖ, νὰ ρεμβάζῃς καὶ νὰ παίζῃς τὸ βιολί σου εἰς τὴν μονήρην σκιάν τοῦ δάσους του. Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ ζωηρόν καὶ τολμηρόν, νὰ παίρῃς ἐξ ἐφόδου τὰς καρδίας τῶν ὠραίων Ἀθηναίων καὶ νὰ μὴ σὲ πολυμέλῃ ἂν τὰς ῥαγίδας. Πίστευσέ με, καλλίτερα δὲν ἤμπορεῖς ν' ἀρχίσῃς τὸ στάδιόν σου. Χόρευε, τριγύριζε τὰς κυρίας, διασκέδαζε, ἄφησε τὴν μουσικὴν σου κατὰ μέρος καὶ κατόπιν κῦτταξε νὰ πάρῃς γυναικὰ, — Γερμανίδα ἐννοεῖται καὶ ἰσοβάθμὸν σου. Ἀλλὰ, τὸ καλὸν ποῦ σοῦ θέλω, μὴ ἐνθουσιασμούς καλλιτεχνικούς ! Συγχώρησέ με νὰ σοῦ δώσω ἀκόμη μίαν συμβουλήν. Μὴ στενάς σχέσεις μετὰ τὴν Φωτεινὴν Νατσελγούβερ ! Ἠμπορεῖς νὰ ἐμπλέξῃς ἄσχημα καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα συνεπειὰς πολὺ δυσάρεστους διὰ σέ. Ἦκουσα ὅτι χθὲς τὴν ἐπισκέφθης. Θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ μὴ ἐβιάζεσο. Πρόσεχε !

Ὁ βαρῶνος ἐπέβλεπεν οὕτω τὴν παραίνεσίν του. Καθὼς τόσοι καὶ τόσοι σοφοί, οὔτε κἂν ὑποπέυετο καὶ αὐτὸς πόσον ἄσφορος ἦτο ἡ σοφία του.

Ἔπεται συνέχεις

Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ ἔθνικὴ γλῶσσα. — Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Πάλλου.

« Ἡ μετάφρασις αὐτή, κανωμένη γιὰ διασκέδασή μου, δὲν ἔχει καμιὰ ἄλλη ἀπαιτήσιον παρὰ πῶς εἶνε ὅλη γραμμένη μετὰ τὸ λεξικὸν, τὴ γραμματικὴν, τὸ συνταχτικὸν καὶ τὴ φρασεολογίαν τῆς ζωντανῆς γλώσσας τοῦ ἔθνους διχῶς καλαμαρισμοὺς ἀπ' τὴν ἄλλη ποῦ γράφουν, τὴ νοθεμένη γλῶσσα ».

Αὐτὰ λέγει ὁ κ. Πάλλου εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ χαρακτηριστικοῦ προοιμίου τῆς μεταφράσεώς του, μέσα εἰς τὸ ὅποιον σύντομα καὶ ἐντονα καὶ ὀρθὰ κοφτὰ ὀρίζει καὶ οὗτος τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας, καθὼς καὶ τὸ ἄλλο ποῦ συνδέεται μαζί του, τὸ ζήτημα τῆς ὀρθογραφίας· καὶ θέλει πρὶν τὸν ἐκτιμησόμενον ἀγωνιζόμενον μέσα εἰς τὸν δύσκολον καὶ ἀκάνθησπαρμένον δρόμον τῆς ἐφαρμογῆς, νὰ τὸν ἐννοήσωμεν ἐκ τῶν προτέρων, ἂν εἶνε δυνατόν, ἀπὸ τὰ ὀλίγα λόγια, μέσα εἰς τὰ ὅποια περιλαμβάνει τὴν θεωρίαν του. Τίς οἶδεν ! Ὀλίγα λόγια ξάστερα κατορθώνουν πολλάκις ὅ,τι δὲν κατορθώνει ὀλόκληρος βαθύφων ἔργασια· δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς μέσα σου κάτι τι· πρέπει νὰ τὸ εἰπῇς εἰς τρόπον ὥστε, ἀφοῦ τελειώσῃς, νὰ μὴ χάσκουν ἐμπρὸς σου ὅσοι σὲ ἀκούουν καὶ νὰ μὴ ἐρωτοῦν τί θέλεις νὰ εἰπῇς. Σημεῖον ὅτι, δι' ἐκείνους, δὲν εἶσαι τίποτε. Ὁ κ. Πάλλου δὲν ἀγαπᾷ τὰ λόγια, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφρονεῖ καὶ τόσο, ὥστε νὰ μὴ τὰ μεταχειρίζεται ὅπου καὶ ὅσον πρέπει, διότι εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι δὲν θὰ ὑποφέρῃ τὰ ὕδροκέφαλα βιβλία μετὰ τοὺς φουσκωμένους προλόγους καὶ τὰ ἀτροφικὰ κείμενα. Ἐξ ὅλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀπασχολεῖ καὶ βασανίζει τὸ ὄνειρον τῆς ζωντανῆς γλώσσας εἶνε ἴσως ὁ ἄνθρωπος ποῦ ὀλιγώτερον ὠμίλησεν, ἀλλὰ καὶ τολμηρότερον ἐδούλεψε διὰ τὴν πραγματοποίησίν του. Ἡ μετάφρασις καὶ ἐξ ἑκείνου ῥαψωδιῶν τοῦ Ὀμήρου μ' εὐσυνειδησίαν κανωμένη, εἶνε δουλειὰ ποῦ ὀλίγον ἀπέχει τοῦ ἡρωικοῦ· μετάφρασις τοῦ Ὀμήρου, μετὰ τὴν κανωμένην, εἶνε μνημεῖον ἱκανὸν νὰ δοξάσῃ τὸν τεχνίτην του. Καθὼς λέγει κάπου ὁ κ. Πολυλάς, « τὸ ἐπικὸν ποίημα εἶνε ἀληθινὸς χρυσοίτης, διὰ νὰ δοκιμασθῆ ὅποιοςδὴποτε γλώσσας ἢ δύναμις ». Ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Πάλλου μᾶς παρουσιάζεται ὡς οἰκοδόμημα μετὰ χαρμηλῆ καὶ μετὰ ἀρμονικὴν, δύο ἀπαραίτητα προσόντα τοῦ καλλιτεχνήματος· τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο πιθανὸν νὰ ἐκπλήττῃ κάποιους καὶ νὰ σκανδαλίξῃ μερικούς, διότι ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἔρωσ τῆς φύσεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀληθείας ποῦ τὸ ἐμπνέει, μόνος οὗτος, ἀπόλυτος καὶ σχεδὸν τυραννικὸς, τοῦ παρέχει μορφήν, ἂν ἔχῃ ἀφύσικον, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ἀσυνείηστον μορφήν, τῆς ὁποίας ἡ δημοσι-